เครื่องหมายแห่งความเป็นหนึ่งเดียวท่ามกลางมวลมนุษย์

การดำเนินชีวิตหมู่คณะ เรายังจะต้องการสิ่งอื่นใดอีกหรือ ถ้ามิใช่การรวมเพื่อนพี่น้องเข้าด้วยกัน เป็นผู้ที่สมัครใจผูกมัดตนเดินตามรอยพระบาทพระคริสต์เพื่อเป็นเครื่องหมายที่เป็นรูปธรรมของความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระศาสนจักร

ในขณะที่บางคนซึ่งดำเนินชีวิตสันโดษ ไม่สามารถทำอะไรได้มากมายนัก แต่หากบุคคลเหล่านี้จะมาอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะ ก็จะสามารถดำรงตนอยู่ในความศรัทธาที่สามารถจะเคลื่อนย้ายภูเขาได้ พวกเขาจะมั่งคั่งด้วยคุณค่าของพระศาสนจักร ที่จารึกอยู่ในทุกหมู่คณะที่มุ่งมั่นไปสู่ความจริงในกระแสเรียกของตน

หมู่คณะประกอบขึ้นเป็นหน่วยย่อยๆของพระศาสนจักร เป็นภาพจำลองความจริงของโลกพระศาสนจักร ดังนั้นแม้หมู่คณะจะเป็นเพียงเครื่องหมายเล็กๆของประชาคม แต่ก็สามารถสร้างเสียงสะท้อนที่ยาวไกลผ่านเลยข้อจำกัดต่าง ๆ ของมนุษย์ธรรมดาในหมู่คณะได้ เราไม่ต้องการที่จะทำให้หมู่คณะเป็นสถาบัน ไม่ว่าจะเป็นด้านเทววิทยา ด้านพิธีกรรม หรือทางด้านมนุษยศาสตร์ เพราะในปัจจุบันนี้ การหาผู้สืบทอดไม่มีความหมายใด ๆ อีกต่อไปแล้ว

โลกปัจจุบันต้องการเห็นภาพและการกระทำได้จริงมากกว่าแนวคิดต่าง ๆ ไม่มีแนวคิดใดจะได้รับความเชื่อถือหากไม่ได้เกิดขึ้นมาจากความเป็นจริงที่ปฏิบัติได้ มิเช่นนั้นแนวคิดนั้นก็จะเป็นเรื่องของระบบความคิดที่ปราศจากฐานความเป็นจริงรองรับ

ไม่ว่าเครื่องหมายของความเป็นหนึ่งเดียวกันจะเล็กน้อยสักเพียงใด ก็มีคุณค่าได้หากทำให้ชีวิตหนึ่งได้เป็นจริงขึ้นมา หรือหากสามารถสื่อความเป็นหนึ่งเดียวภายในตัวเองได้และแล้วก็จะเกิดปฏิสัมพันธ์ เพราะชีวิตจะยิ่งหลุดพ้นและเบิกบาน หากมีความสนิทสัมพันธ์เกิดขึ้น

แน่นอนว่าเครื่องหมายต่างๆที่สื่อถึงพระเยซูคริสต์ มีเพิ่มทวีคูณขึ้นในหมู่มนุษยชาติ แต่ถ้ามัวพะวงถึงเรื่องจำนวนและการรับสมาชิกเพิ่มเข้าเคเนะ ไม่ว่าจะเป็นชีวิตประจำวันในหมู่คณะหรือในหน้าที่การงาน ก็อาจจะทำให้คุณภาพของการเป็นเครื่องหมายที่สื่อถึงพระเยซูคริสต์ด้อยลง

Que nous soyons soixante-dix hommes, et bientôt davantage, issus des diverses Eglises chrétiennes n'a marqué en rien une séparation entre nous. L'unité de foi s'élabore paisiblement, en particulier à travers la prière de l'Eglise. Et depuis que, sous la responsabilité d'un évêque[5], de jeunes catholiques peuvent aussi se joindre à notre communauté, une dimension toute neuve nous est offerte pour anticiper l'unité. Désormais Taizé est une communauté œcuménique et, en tant que communauté, n'a pas d'appartenance confessionnelle.

แม้ว่าเราจะมีสมาชิกทั้งหมดเป็นชาย 70 คน และจะเพิ่มขึ้นอีกในไม่ช้า สมาชิกของเรามาจากคริสตนิกายที่แตกต่างกัน แต่ก็ไม่ได้ทำให้เกิดการแบ่งแยกใด ๆ ในหมู่พวกเรา ความเป็นหนึ่งเดียวกันในความเชื่อค่อย ๆ เกิดขึ้นอย่างสงบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่านทางการภาวนาของพระศาสนจักร และนับตั้งแต่เยาวชนคาทอลิกภายใต้การดูแลของพระสังฆราชองค์หนึ่ง [6] ได้มาร่วมชุมนุมกับหมู่คณะของเรา ก็เกิดเป็นมิติใหม่ที่จะสร้างความเป็นหนึ่งเดียวได้รวดเร็วขึ้น นับแต่นี้ต่อไปเทเซก็จะเป็นประชาคมคริสตสัมพันธ์ และในฐานะที่เป็นประชาคมที่ไม่ขึ้นอยู่กับนิกายใดนิกายหนึ่งโดยเฉพาะ

L'attente que plusieurs manifestent à notre égard constitue une forte exigence. Que veulent-ils ? Que nous soyons conséquents avec la vocation œcuménique : des hommes qui cherchent en toutes choses à unir et à réaliser, où qu'ils se trouvent sur la terre, une simple fraternité de vie.

Si nous sommes attentifs à cette exigence, chacun d'entre nous se découvre personnellement et pleinement engagé.

Un homme participe à la création commune davantage par la persévérance de l'être que par davantage par la persévérance de l'agir, par les petites fidelités quotidiennes qui préparent et soutiennent les grandes fidélités, de toute une communauté. Le recul d'une existence s'impose pour comprendre que celui qui, apparemment, s'est tenu le plus caché, a vraiment soutenu l'édification commune. Sans lui, rien ne se construisait.

D'ailleurs, de son vivant, on ne sait pas grand-chose de l'efficacité de son action. Ce qui semblait le plus valable restera sans lendemain, fruit desséché. Au contraire, ce qui était apparemment négatif, échec, parviendra à maturité.

Etre frère de Taizé nous charge de façon positive. N'allons pas alors utiliser ce nom de famille, Taizé, pour un profit personnel. Cette tentation égocentrique empêche d'assumer les lourdes charges communes pour ne chercher que les avantages de sa condition.

L'œcuménisme n'engage pas seulement ceux qui ont à en parler. Chaque frère est porteur de la mission d'unité, il entraîne sur cette voie ou il retient. La pacification de la prière commune est le plus sûr appui des frères qui mènent de façon exposée l'ardent combat de l'unité.

ความคาดหวังที่ผู้คนมีต่อเราได้กลายเป็นแรงผลักดันสำหรับพวกเรา พวกเขาต้องการอะไรหรือ พวกเขาต้องการให้พวกเราเป็นผู้ที่ทุ่มเทเพื่อกระแสเรียกคริสตสัมพันธ์ เป็นบุคคลที่พยายามทำทุกวิถีทางเพื่อสร้างเอกภาพ และทำให้ชีวิตมีภราดรภาพอย่างง่าย ๆ ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ที่ใดบนโลกก็ตาม

หากเราให้ความสำคัญต่อข้อเรียกร้องนี้ พวกเราแต่ละคนก็จะค้นพบตัวเองได้และจะทำอย่างเต็มใจ

การที่มนุษย์คนหนึ่งมีส่วนในการสร้างสรรค์ร่วมกัน มักมาจากความพากเพียรในตัวตนของเขา มากกว่าความพากเพียรในการกระทำ มาจากความซื่อสัตย์ประจำวันเล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งจะทำให้เกิดความซื่อสัตย์ที่ยิ่งใหญ่ของมวลหมู่คณะ มนุษย์จำเป็นต้องย้อนกลับไปทบทวนถึงการดำรงชีวิต เพื่อจะเข้าใจว่าผู้ที่ดูเหมือนซ่อนเร้นตนเองมากที่สุดนั้น กลับเป็นผู้ได้ร่วมค้ำจุนหมู่คณะอย่างแท้จริง หากปราศจากเขาแล้ว ก็ไม่สามารถสร้างอะไรขึ้นมาได้

นอกจากนี้ ในเวลาที่เรายังดำรงชีวิตอยู่ เรามักไม่ค่อยรู้อะไรเกี่ยวกับประสิทธิภาพในการทำงานของตน สิ่งซึ่งดูมีค่ามากที่สุดอาจจะไม่มีอนาคต เป็นดังผลไม้ที่แห้งเสีย ในทางตรงกันข้าม สิ่งที่ดูเหมือนว่าไร้ค่าล้มเหลวนั้น กลับสามารถที่จะเกิดผลในภายหน้า

การเป็นภราดาแห่งเทเซ ทำให้คนมองเราในแง่ดี ดังนั้นเราจะไม่ใช้ชื่อเทเซนี้ซึ่งเป็นนามของหมู่คณะ เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว การพยายามทำอะไรเพื่อตนเอง ทำให้เราไม่สามารถรับผิดชอบภาระที่ยิ่งใหญ่ของหมู่คณะ และจะแสวงหาเพียงแต่ผลประโยชน์จากโอกาสนี้

การสร้างคริสตสัมพันธ์ไม่ได้เป็นเรื่องของผู้ที่จะต้องพูดถึงเรื่องนี้เท่านั้น ภราดาแต่ละคนจะมีหน้าที่สร้างพันธกิจแห่งความเป็นหนึ่งเดียวกัน เขาเป็นผู้ที่นำไปหรือทำให้ผู้อื่นได้ยึดเส้นทางนี้ไว้ ความสงบที่เกิดจากการภาวนาร่วมกันเป็นสิ่งสนับสนุนภราดาต่าง ๆ อย่างแน่วแน่ในการต่อสู้ที่หนักหน่วงและเปิดเผยเพื่อสร้างความเป็นหนึ่งเดียวกัน

Pour oser appeler tous les baptisés à l'unité visible, commençons par nous-mêmes réalisons quotidiennement l'unité en nous et entre nous. Ce serait mettre la charrue avant les bœufs que de vouloir inverser cet ordre. Mais, dans la mesure où l'unité intérieure fait reculer la désagrégation qui chaque jour menace, il devient alors possible de travailler à l'unité entre les hommes et d'attendre, avec ferveur, l'unité visible de tous les chrétiens.

Une constante recherche d'unité harmonise l'homme, elle accorde la pensée avec les actes, l'être avec l'agir. Cet équilibre s'acquiert dans la mesure où nous tendons, en des démarches successives, à être conséquents avec le meilleur et aussi le plus intérieur de nous-mêmes, le Christ en nous.

Il est vrai que toujours demeurent présentes les puissances de division. Elles nous poussent à interpréter nos propres gestes, nos propres intentions, pour les défigurer et même les caricaturer en nous, au point que se désagrège l'unité de notre personne et que soit refusé en nous le don de Dieu.

ก่อนที่จะหาญกล้าเรียกผู้ล้างบาปทุก ๆ คนให้แสดงความเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างเด่นชัดนั้น เราต้องเริ่มจากตัวเราก่อน ด้วยการทำให้เกิดความเป็นหนึ่งเดียวในชีวิตประจำวันของตัวเราเองและพวกเราทุกคน หากเราไม่ทำตามลำดับขั้น ก็จะเหมือนกับไม่เห็นกระรอกแล้วโก่งหน้าไม้ก่อนเห็นกระรอก แต่หากความเป็นเอกภาพภายในทำให้การแตกแยกที่คุกคามอยู่ในแต่ละวันลดน้อยลง ก็เป็นไปได้ที่จะทำงานเพื่อความเป็นหนึ่งเดียวกันในหมู่มวลมนุษย์ก่อน และเฝ้าคอยด้วยศรัทธาอย่างแรงกล้า ที่จะได้เห็นเอกภาพที่เป็นรูปธรรมในบรรดาคริสตชนทุกคน

การแสวงหาความเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างต่อเนื่องโดยตลอด ทำให้มนุษย์มีความคิดและการกระทำ ตัวตนและการแสดงออกที่สอดคล้องกัน ความสมดุลนี้จะค่อย ๆ ก่อตัวขึ้น ขณะที่เราใช้เหตุใช้ผลกระทำตามขั้นตอนอย่างดีที่สุด ด้วยความเป็นตัวตนอย่างที่สุด ด้วยพระคริสต์ที่ทรงประทับอยู่ในตัวเรา

พลังการแบ่งแยกดำรงอยู่จริงเสมอมา พลังนี้จะผลักดันให้เราตีความการกระทำและความตั้งใจของเราให้บิดเบือนไป หรือแม้แต่ทำให้กลายเป็นสิ่งน่าขบขันจนอาจจะทำให้ความเป็นเอกภาพภายในตัวตนของเราต้องแตกแยก และทำให้พระพรของพระเป็นเจ้าไม่เกิดขึ้นในตัวเรา

Unanimité ou uniformité

Pourquoi cette incessante confusion entre unanimité et uniformité ? L'uniformité crée l'apparence d'unité. Elle tisse un vêtement superficiel et l'Evangile est alors vécu en surface. L'unanimité, elle, exige un accord intime. Elle suppose le pluralisme des expressions personnelles.

C'est ainsi que beaucoup sont saisis et éprouvent la continuité de Dieu dans l'Eglise à travers la répétition de gestes, d'hymnes, de formulations invariables. Ces lieux privilégiés sont pour plusieurs d'irremplaçables terres d' Eglise. Mais il y a d'autres expressions par lesquelles Dieu saisit l'homme.

Ce qui doit demeurer, au prix même d'une souffrance, c'est l'unanimité de toutes les communautés sur le fondement commun. Sinon disparaît la visibilité de l'Eglise dans son unité.

Le pluralisme des familles spirituelles dans l'Eglise est un facteur de santé et d'unité. Mais ils s'opposent à l'unité ceux dont les particularismes ne peuvent subsister qu'au prix d'une séparation.

Il n'y a de vie commune que si tous ont pour référence d'édifier ensemble. Le signe d'unité qui rayonnera alors parmi les hommes est plus important que la plus noble œuvre élaborée en marge de la communauté.

Dans la grand communauté de l'Eglise, comme dans toute communauté, chaque membre, jour après jour, participe à la recréation du corps tout entier. Si un membre, dominé par une passion créatrice, accomplit son œuvre sans l'intégrer dans la création commune, il détruit à son insu.

La création d' une communauté ne se fait pas une fois pour toutes, à son départ. Seule une recréation, dans chaque aujourd'hui, permet à la communauté de ne pas s'enliser dans le statisme ou la régression.

ความเป็นหนึ่งเดียวกันหรือการมีรูปแบบเดียวกัน

เพราะเหตุใดความเป็นหนึ่งเดียวกับการมีรูปแบบเดียวกัน จึงเป็นความสับสนอันไม่หยุดยั้ง การมีรูปแบบเดียวกันสรรค์สร้างภาพปรากฏของความเป็นหนึ่งเดียว ซึ่งเป็นการถักทอเครื่องคลุมกายที่ฉาบฉวย และพระวรสารก็ดำรงอยู่เพียงที่พื้นผิว ขณะที่ความเป็นหนึ่งเดียวกันต้องเกิดจากการเห็นพ้องกันอย่างกลมเกลียว ซึ่งอาจหมายถึงว่าแต่ละบุคคลมีความคิดเห็นส่วนตัวที่หลากหลาย

เมื่อเป็นดังนี้ คนจำนวนมากได้ตระหนักและรู้สึกถึงการดำเนินต่อไปของพระเจ้าในพระศาสนจักรโดยผ่านทาง ท่วงท่ากริยาแบบเดิม ๆ เพลงสวดสรรเสริญแบบเดิม ๆ และรูปแบบพิธีกรรมที่ไม่แตกต่าง องค์ประกอบที่พิเศษเหล่านี้ เป็นเสมือนดินแดนของพระศาสนจักรที่สิ่งอื่นใดไม่สามารถทดแทนได้ แต่ในความเป็นจริงแล้วยังมีวิธีการอื่น ๆอีกที่พระเจ้าจะทรงยึดกุมมนุษย์ไว้

สิ่งที่จักดำรงอยู่ แม้ว่าจะต้องมีความยากลำบาก ก็คือความเป็นหนึ่งเดียวกันของทุก ๆ หมู่คณะที่อยู่บนหลักการพื้นฐานร่วมกัน หาไม่แล้วเอกภาพที่เป็นรูปธรรมของพระศาสนจักรก็จะสูญหายไป

ความหลากหลายหมู่คณะในพระศาสนจักรเป็นปัจจัยที่แสดงถึงพระศาสนจักรที่มีชีวิตชีวา เข้มแข็ง และมีเอกภาพ แต่กลุ่มที่ต่อต้านความเป็นหนึ่งเดียวกันก็มักเป็นกลุ่มที่มีลักษณะพิเศษ ซึ่งจะคงอยู่ได้ก็ต่อเมื่อต้องแยกอยู่โดยลำพังเท่านั้น

ชีวิตหมู่คณะจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อทุกคนมุ่งมั่นที่จะสร้างความเป็นหนึ่งเดียวขึ้นมาร่วมกัน ความเป็นหนึ่งเดียวที่เปล่งประกายท่ามกลางมหาชน มีความสำคัญมากกว่างานที่ได้ทำอย่างสูงส่งนอกหมู่คณะ

ในชุมชนพระศาสนจักรที่ยิ่งใหญ่ ในแต่ละวัน สมาชิกแต่ละคนในหมู่คณะ จะมีส่วนร่วมในการสร้างหมู่คณะขึ้นใหม่ ซึ่งก็เหมือนกับในประชาคมโดยทั่วไป และหากสมาชิกคนหนึ่งลุ่มหลงคลั่งไคล้สร้างสรรค์ผลงานของตนเองเพียงลำพัง โดยไม่ได้นำการสร้างสรรค์นั้นร่วมไว้ในการสร้างสรรค์ของหมู่คณะ เขาก็ได้ทำลายหมู่คณะโดยไม่รู้ตัว

การสรรค์สร้างของหมู่คณะหนึ่ง ไม่สามารถทำทุกสิ่งทุกอย่างให้ลุล่วงในคราวเดียวกันได้ตั้งแต่ตอนต้น จำเป็นต้องมีการเสริมสร้างทุก ๆ วันเพื่อไม่ให้หมู่คณะนั้นตกอยู่ในสภาวะหยุดนิ่งหรือถดถอย

Mais quelles sont alors les références essentielles, autour desquelles se recrée la communauté ? Plus un homme, plus une communauté avancent en âge, plus vive apparaît l'aspiration à ne vivre que des éléments indispensables : ne plus confondre le secondaire et l'essentiel, le provisoire et le fondamental.

De même qu'au centre de tout arbre se trouve le cœur, bois très dur, de même notre vocation possède un pivot central, le Christ Ressuscité, et des références fortes, autour desquelles peuvent s'élaborer une diversité de formulations, un pluralisme d'expressions, une adaptation au particulier.

Seule l'unanimité dans l'essentiel autorise une liberté audacieuse.

แต่อะไรเล่าคือหลักยึดสำคัญในการสร้างหมู่คณะขึ้นใหม่ ยิ่งมนุษย์ ยิ่งหมู่คณะมีอายุเพิ่มมากขึ้น ความปรารถนาที่จะดำรงชีวิตอยู่เพียงแค่ปัจจัยสำคัญพื้นฐานก็ยิ่งมากขึ้น ไม่สับสนระหว่างแก่นแท้และองค์ประกอบรอง ปัจจัยหลักกับสิ่งชั่วคราวอีกต่อไป

กระแสเรียกของเราก็เหมือนกับต้นไม้ที่มีใจกลางเป็นเนื้อไม้ที่แข็งมาก กระแสเรียกจะมีแกนกลางซึ่งก็คือพระคริสต์ผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ ซึ่งเป็นที่ยึดโยงให้กับการประกอบสร้างที่หลากหลาย การแสดงออกที่แตกต่างและการปรับตัวสู่ลักษณะพิเศษ

ความเป็นหนึ่งเดียวในแก่นแท้เท่านั้น ที่จะก่อให้เกิดอิสรภาพอันอาจหาญ

Ne jamais blesser l'amour

Qui blesse l'amour n'édifie pas l'Eglise de Dieu.

Le chrétien se réclame d'un amour pour tout homme mais, si souvent, il refoule en lui-même une volonté de ségrégation confessionnelle aussi grave que la ségrégation raciale.

Et, au moment où l'on parle tant d'unité, la ségrégation s'insinue jusqu'à l'intérieur de tant d'institutions et de communautés.

Que personne ne se fasse illusion : il ne suffit pas de dire « œcuménisme » ou « dialogue » pour en vivre. On voit de partout poindre des institutions de dialogue œcuménique. Mais elles pourraient bien s'installer dans un dialogue illusoire destiné à tourner en rond à l'infini. Chacun y exprime ses propres auto-justifications confessionnelles sans jamais déboucher sur une co-responsabilité, sur un partage, sur des gestes concrets d'unité visible.

Pour tant de jeunes, l'œcuménisme est déjà une notion dépassée, il leur apparaît comme une institution de plus. Ils posent la question : qu'est-ce que cet œcuménisme qui se réfugie dans les institutions ? La rencontre des seuls chrétiens, séparés par un passé historique, soulève peu d'intérêt en eux qui veulent vivre à partir de leur aujourd'hui. Ne soyons donc pas euphoriques face au premier printemps œcuménique : il n'est qu'une étape à franchir en vue d'être disponibles pour aller à la rencontre de l'homme.

Ne sommes-nous pas déjà tellement pressés de toutes parts ? Pour reprendre souffle, il y a urgence à retrouver, à l'intérieur du peuple de Dieu, une réciprocité[6] perdue et recevoir alors au centuple ce que nous apportons. Il stimule en lui l'attitude paternaliste celui qui, sans réciprocité, ne croit qu'en lui-même.

Nous pouvons accomplir des œuvres admirables, les seules qui compteront sont celles qui résultent de la charité du Christ en nous. Au soir de notre vie, nous serons jugés sur l'amour, sur la charité que nous aurons laissé grandir et s'épanouir en miséricorde pour tout homme.

อย่าทำร้ายความรักเป็นอันขาด

ผู้ใดทำร้ายความรัก ก็ไม่ได้เสริมสร้างพระศาสนจักรของพระเจ้า

คริสตชนเรียกร้องความรักต่อเพื่อนมนุษย์ทุกคน แต่บ่อยครั้ง เขาเก็บซ่อนความตั้งใจที่จะแบ่งแยกความเชื่อที่ต่างกันซึ่งนับว่ารุนแรงพอ ๆ กับการแบ่งแยกทางเชื้อชาติเลยทีเดียว

และในขณะที่เรากล่าวถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างมากนั้น การแบ่งแยกก็ซึมลึกเข้าไปจนกระทั่งถึงภายในองค์กรและหมู่คณะจำนวนมากด้วย

อย่าให้ใครเข้าใจผิด การพูดว่า "คริสตสัมพันธ์" หรือ "การเสวนา" ไม่ได้หมายความว่าจะดำเนินชีวิตตามแบบคริสตสัมพันธ์นั้นได้ เราเห็นมีองค์กรเพื่อการเสวนาคริสตสัมพันธ์"เกิดขึ้นทุกหนทุกแห่ง แต่องค์กรเหล่านี้อาจก่อตั้งขึ้นเพื่อการเสวนาอย่างเลื่อนลอยวกไปวนมาไม่มีที่สิ้นสุด แต่ละฝ่ายต่างหาเหตุผลมาสนับสนุนความเชื่อของตนว่าถูกต้อง โดยที่ไม่เคยบรรลุถึงความรับผิดชอบร่วมกัน การแบ่งปัน และการแสดงออกถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันที่เป็นรูปธรรม

สำหรับเยาวชนจำนวนมาก คริสตสัมพันธ์ เป็นแนวความคิดที่ล้าสมัยไปแล้ว เป็นเหมือนกับองค์กรอีกองค์กรหนึ่ง พวกเขาตั้งคำถามว่า คริสตสัมพันธ์ที่แฝงอยู่ในองค์กรต่าง ๆ เหล่านี้คืออะไรกัน การชุมนุมพบปะกันเฉพาะบรรดาคริสตชน ซึ่งแบ่งแยกกันโดยเหตุการณ์ในอดีต ไม่น่าสนใจนักสำหรับผู้ที่ต้องการใช้ชีวิตโดยเริ่มจากความเป็นปัจจุบัน ดังนั้น เราจึงไม่ควรอิ่มเอมใจเมื่อเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิแรกแห่งคริสตสัมพันธ์ เพราะนี่เป็นเพียงขั้นตอนหนึ่งที่เราต้องข้ามผ่านเพื่อเตรียมความพร้อมในการพบปะกับเพื่อนมนุษย์

เท่าที่เป็นอยู่ คนเราก็ทำอะไรกันอย่างรีบร้อนอยู่แล้วมิใช่หรือ จำเป็นที่จะต้องหยุดช้าลงบ้าง เพื่อเราจะได้แสวงหาอย่างเร่งด่วนซึ่งความเอื้ออาทรและการช่วยเหลือกันและกัน[๖] ที่ได้สูญหายไป ในหมู่ประชากรของพระเจ้า แล้วเราก็จะได้รับสิ่งที่ทุ่มเทลงไปกลับคืนมาเป็นร้อยเท่า ซึ่งจะกระตุ้นให้มนุษย์ที่มักทำอะไรตามใจตนเอง ได้เกิดความเห็นอกเห็นใจ เพราะหากไม่มีความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกันแล้ว มนุษย์ก็จะเชื่อแต่ตนเองเท่านั้น

เราอาจทำงานหลายอย่างที่น่าชื่นชมได้สำเร็จได้ แต่งานที่เกิดจากความรักความเมตตาของพระเยซูคริสต์ในตัวเราเท่านั้นที่ควรได้รับการยกย่อง ในบั้นปลายชีวิต เราจะได้รับการพิพากษาเรื่องความรัก เมตตาธรรมที่เราได้ทำให้เติบโตและเป่งบานเป็นความกรุณาต่อเพื่อนมนุษย์ทุกคน

L'esprit de miséricorde dispose le cœur de pierre à être changé en cœur de chair[7]. Il introduit dans une charité forte, il exclut toute sentimentalité, caricature de la sensibilité. Il se refuse à dramatiser la subjectivité des situations. Il invite à accueillir dans une paisible confiance l'événement et le prochain, quels qu'ils soient.

Notre bienveillance ira donc à tous les hommes, sans exception, parce qu'en chaque homme nous pouvons considérer les signes du Christ, notre frère. Aimer le prochain comme soi-même[8] : il faut beaucoup de bienveillance envers soi-même pour saisir l'amitié et la bienveillance de Dieu, et pour combler, à notre tour, les autres de bienveillance.

จิตใจที่มีความเมตตาปรานีจะเปลี่ยนหัวใจหินให้เปลี่ยนเป็นหัวใจคน[7] จิตใจนี้จะนำไปสู่ความกรุณาอันเปี่ยมพลัง ต้องตัดการใช้อารมณ์ความรู้สึกทั้งหมดที่เป็นการเข้าใจความรู้สึกอ่อนไหวผิดไป จิตใจแบบนี้จะไม่ให้ความสำคัญมากเกินไปกับเรื่องที่เกิดขึ้นในสถานการณ์นั้น ๆ แต่เชื้อเชิญให้ต้อนรับเหตุการณ์และเพื่อนพี่น้องด้วยความไว้วางใจอันสงบสันติ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรก็ตาม

เราจึงควรมีความเมตตาปรานีให้กับทุกคน โดยไม่ยกเว้น เพราะว่าในมนุษย์แต่ละคน เราสามารถเห็นถึงเครื่องหมายของพระคริสต์ผู้เป็นพี่ชายของเรา การรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง[8] เราจำเป็นต้องมีความเมตตาปรานีอย่างมากต่อตนเอง เพื่อเข้าใจถึงมิตรภาพและความกรุณาปรานีของพระเจ้าต่อเรา และเพื่อที่เราจะได้เติมเต็มความเมตตาปรานีนั้นให้แก่ผู้อื่นด้วย

Vivre de son travail

Il s'est imposé à nous, comme une constante, de refuser les dons pour nous-mêmes et de vivre de notre seul travail. Accomplissons alors ce travail avec grand sérieux. Nos heures de labeur ne nous appartiennent pas et nous avons à travailler comme des salariés, acceptant une attention mutuelle qui aide à couper court au dilettantisme toujours menaçant. Avec une infinie patience, entrons et persévérons dans des habitudes de travail continu et régulier.

L'apathie et le laisser-aller conduisent inévitablement à la tristesse, à la tiédeur.

A cause de la vie commune, certains portent parfois plus que d'autres les travaux et les besognes, alors que nous sommes tous soumis à la tension qui est dans la nature même du travail. Loin de la fuir, à nous de l'assumer en une solidarité nécessaire avec tous les hommes.

La vie commune ne nous affranchit pas de la préoccupation du pain quotidien, puisqu'il nous est demandé non seulement de vivre de notre travail, mais aussi de soutenir d'autres hommes, pour participer de façon non spiritualiste à l'« œcuméné », c'est-à-dire à la communauté des hommes à travers la terre.

หาเลี้ยงชีพด้วยการงานของตน

เรามีกฎเกณฑ์ที่ต้องถือปฏิบัติไปตลอดคือปฏิเสธการบริจาคเพื่อตัวเรา แต่ดำรงชีพด้วยการงานของเราเอง ดังนั้น พวกเราจึงต้องทำงานให้สำเร็จด้วยความมุ่งมั่นจริงจัง เราไม่มีกรรมสิทธิ์ในชั่วโมงการทำงาน แต่เราต้องทำงานเหมือนผู้มีเงินเดือน ต้องยอมรับความเอาใจใส่ซึ่งกันและกันที่จะช่วยตัดการทำงานแบบเล่น ๆ อันจะก่อให้เกิดผลเสียออกไปทันที เราต้องพากเพียรในนิสัยการทำงานอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ด้วยความอดทนอันไม่สิ้นสุด

การไร้ซึ่งพลังและการปล่อยตัวไปเรื่อยเปื่อย นำไปสู่ความเฉื่อยชาและความเศร้าหมองอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

การใช้ชีวิตหมู่คณะ อาจทำให้ในบางครั้งมีบางคนที่ต้องรับภาระหนักและทำงานมากกว่าคนอื่น ๆ แต่เราทุกคนก็อยู่ภายใต้ความกดดันซึ่งมีอยู่ในธรรมชาติของการทำงาน แทนที่จะคิดหนีจากงาน เราต้องรับภาระการงานด้วยความร่วมมือเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับเพื่อนมนุษย์ทุกคน

ชีวิตหมู่คณะไม่ได้ทำให้พวกเราต้องเลิกใส่ใจกับอาหารประจำวัน เพราะชีวิตเราไม่ใช่แค่ดำเนินไปตามหน้าที่การงานที่เราต้องทำเท่านั้น แล้วก็ไม่ใช่เป็นเพียงทฤษฎี แต่จะต้องค้ำจุนเกื้อหนุนเพื่อนมนุษย์อื่น ๆ ให้มีส่วนร่วมใน"หมู่คณะผู้ทำคริสตสัมพันธ์" ซึ่งหมายถึงประชาคมมวลมนุษย์ทั่วทั้งโลก

Des foyers à dimension humaine

Le grand nombre peut lourdement peser sur une vie fraternelle. Mieux vaut alors, à l'intérieur de la communauté, regrouper les frères en petits foyers, où l'entraide fraternelle retrouve toute sa valeur. De cette manière aussi, le repas reste cette simple agape, ce moment de rafraîchissement qui rythme nos jours.

Les « ateliers » de réflexion réunissent les frères par petits groupes. Leur composition ne coïncide pas avec celle des foyers. Sans vouloir entrer dans un « système », une dynamique du groupe stimule la communication et la participation de tous à la création commune.

Il n'y a pas de prière liturgique particulière aux foyers. La communauté est réunie dans sa totalité pour la prière commune, le conseil quotidien et certaines veillées.

La composition des foyers est en permanente refonte.